Quelle: https://manuscripta.at/?ID=908
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

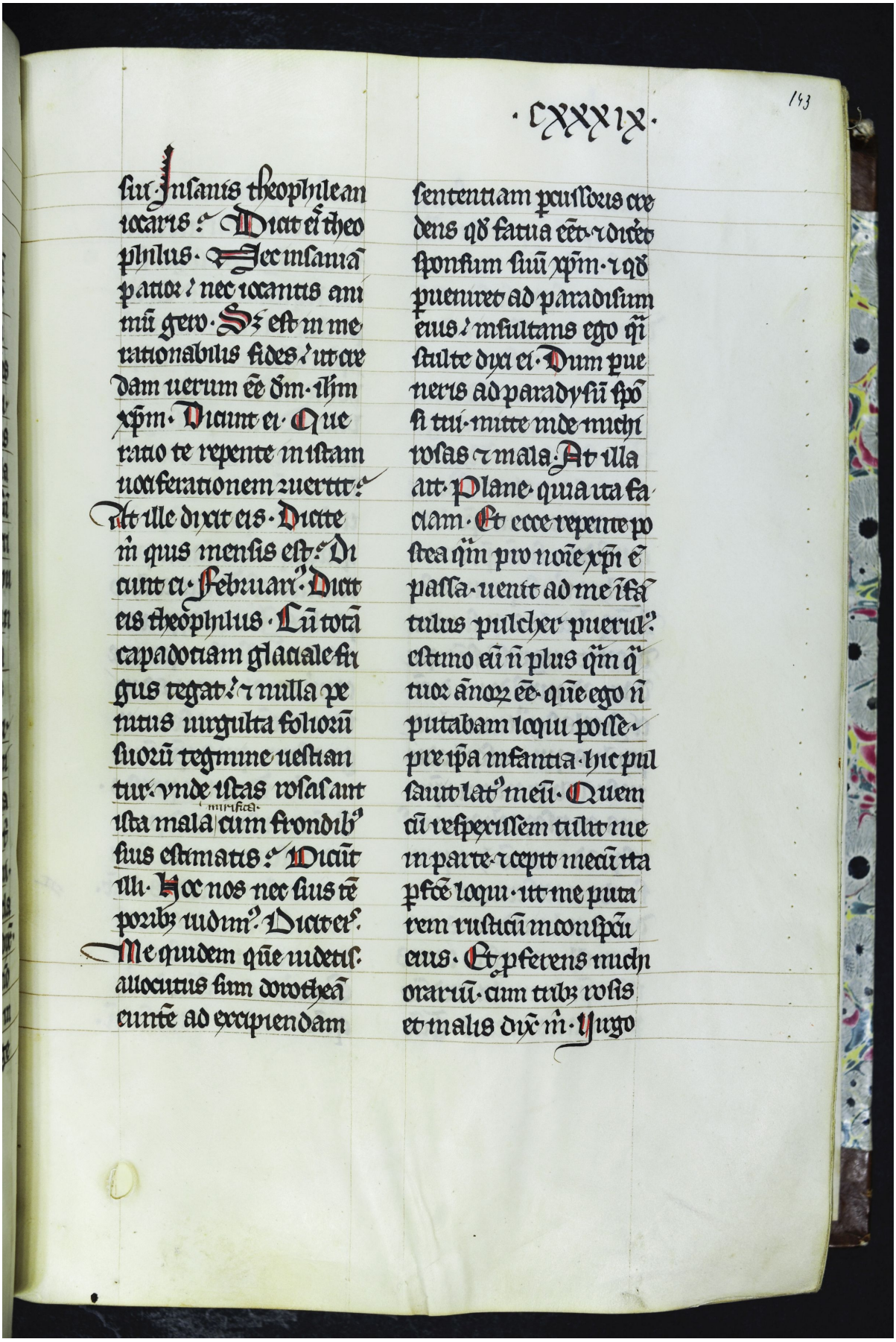

sui. Insanis theophile an
iocaris? Dicit ei theo
philus. Nec insaniā
patior, nec iocantis ani
mū gero. Sz est in me
rationabilis fides, ut cre
dam uerum ēē dm̄. ihm̄
xp̄m. Dicunt ei. Que
ratio te repente in istam
uociferationem ꝛuertit?
At ille dixit eis. Dicite
m̄ quis mensis est? Di
cunt ei. Februarius. Dicit
eis theophilus. Cū totā
capadociam glaciale fri
gus tegat, ꝛ nulla pe
nitus uirgulta foliorū
suorū tegmine uestian
tur. vnde istas rosas aut
ista mala mirifica cum frondibus
suis estimatis? Dicūt
illi. Hoc nos nec suis tē
poribꝫ uidimus. Dicit eis.
Me quidem q̄ue uidetis.
allocutus sum dorotheā
euntē ad excipiendam
sententiam ꝑcussoris cre
dens qd̄ fatua eēt. ꝛ diceret
sponsum suū xp̄m. ꝛ qd̄
ꝑueniret ad paradisum
eius, insultans ego q̄i
stulte dixi ei. Dum ꝑue
neris ad paradysū spō
si tui. mitte inde michi
rosas ꝛ mala. At illa
ait. Plane. quia ita fa
ciam. Et ecce repente po
stea q̄m pro noīe xp̄i ē
passa. uenit ad me īfā
tulus pulcher puerulus.
estimo eū n̄ plus q̄m q̄
tuor ānorꝫ ēē. q̄ue ego n̄
putabam loqui posse
pre ip̄a infantia. hic pul
sauit latus meū. Quem
cū respexissem tulit me
in parte. ꝛ cepit mecū ita
ꝑfcē loqui. ut me puta
rem rusticū in conspcū
eius. Et ꝑferens michi
orariū. cum tribꝫ rosis
et malis dixit m̄. Yrgo